

je kljuka močna, če bo vzdržala tistih sedemdeset kilogramov, in potem je rekel: Tako.

Podstavek, ki ga je že zjutraj pripravil, je z levo nogo odrinil in naselila se je vanj rožnata barva življenja, bledikavost prihajajočega jutra je nekaj spreminjala v njem, vendar ni bilo kaj spremeniti. Same rože in obrazi. Polno razpotegnjenih senc in mir, zlati mir. Čreda lipincev se je ustavila; konji so se kot na posvet zbrali okrog dreserja. Oddaleč so dogodek opazovale črne sohe z debelimi mašnimi bukvami v rokah in s paternoštri, ki so veselo bingljali, umiranju navkljub.

Nekaj ostaja, ne ve se kaj in ni mogoče povedati, v čem je smisel tega. On bo zvedel. Zadnje hipe kroženja krvi ga je došla zavest, da bo zvedel še danes. Še danes, še danes...

Poimenovanja

Barbara
Gruden

Če moram biti iskrena,
potem ne vem.

Vsak dan
nekaj besed skupaj postaviti.
Če je to odrešenje.

*

V grlu me duši,
ker ne morem povedati.

Včasih je treba vina,
da ti po resnici povem
zakaj.

S tabo ne morem živeti.
In to so sami fragmenti.

*

Odpravljam se z gostim sitom.
Kot iskalci zlata.
Da bi našla zrno,
odrešilno besedo,
ki si je ne morem izmisliti.

*

Mogoče
je danes
moj rojstni dan.
V prstnih koncih
čutim,
da se prenavljam.
Da bo še vse pozabljeno.
In se bom vrnila.

Ker čas
ne more tako dolgo trajati.

*

Kam hrepeneti,
če nisem nikoli doma.

S teboj
se počutim doma.
Moj edini človek.
Mein einziger Mensch.

*

Razpisati se.
S papirjem se poigrati.
To so barčice
in letala.

V nenavadni tišini,
ko ljudje živijo.

Če mi je potreben mir?
Zakaj ne.

Majhna sem
v tej tišini
in nenavadno bleda.

Stirje letni časi

(Izposki iz knjige v nastajanju* Mili * ob nevidni reki)

Vse sanje,
ki jih imam v možganih,
mehke in oglate,
pobledijo čez dan.

Ponoči zbiram moči
in se grejem
pred velikim mrazom.

*

Ko te je strah,
pravijo,
moraš najti nove besede.

Izmislila si bom
novih imen
za svoje poželenje:
kocka,
krogla,
plima,
oseka.
Bom rekla: smrt.

Izmislila si bom
novih imen
za svoje poželenje.
Da se ti bom lahko skrila
in mi ne boš mogel
do živega.

Vlado
Sav

Izmislila si bom
novih imen
za svoje poželenje.

Plima
raste v trebuhu,
do prsi,
do grla,
da ne morem več vdihniti.

*

Vse velike strasti
postanejo majhne besede

Ljubezen moja,
moja velika ljubezen,
pripravljam inventuro
vseh svojih občutkov,
spisek vseh svojih strasti.

Črno bo na belem
manj moteče,
manj grozljivo.

Skrbno se pripravljam na delo.
S svežnjem papirja in s črnilom
se spravim za mizo,
v posteljo.
Pod odeje ju vzamem s sabo,
v topel objem.

Inventura je potrebna.
Da ne ostanem
praznih rok
in praznih besed.

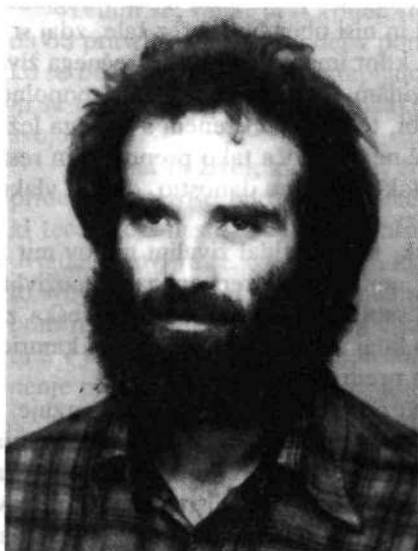
*

Bo že,
si pravim vsakič,
ko me iz preteklosti
začne teptati.
Bo že.

In ko je mimo,
se vedno spozabim,
kot da bi bile vse deske,
vsi mostovi
pod mano, pred mano
trdni in varni.

Štirje letni časi

(Izpiski iz knjige v nastajanju: Mlin ob nevidni reki)

Vlado
Šav

1

Iz Kopa sem se vrnil kasno popoldne, ujel še toliko svetlobe; da sem nakrmil in uredil živali po razdelkih pa zakuril ogenj. Jutri bom pomolzel tri ovce, ki imajo že velike jagenjčke, in naredil prvi sir.

S tem Koprom je prav čudno. Neučakan greš v mesto, ko pa si tam, ne veš, kaj bi tam počel in kam bi se del. Komaj opraviš najnujnej-

še, že nestrpno hitiš nazaj v Istro. Morda je v človekovi naravi, da »dere na kup«, čeprav se na tem kupu potem nič posebnega ne dogaja. Tako se mi zdi, da bo ves dobiček, ki sem ga nocoj prinesel iz mesta, le gripa. Mrazi me kljub kožuhi in v čelu stiska. Morda pa je vse to le od burje, ki me je prepihala na poti iz boršta. Mimogrede sem nabral nekaj zapuščenega radiča in si ga za večerjo naredil s krompirjem. Zdi se mi, da bi ob tem lahko živel vso zimo.

Če bi me kdo od »neposvečenih« videl in slišal, kako včasih, rahlo okajen ali pa tudi ne, plešem, pojem ali tulim pod zvezdnatim nebom ali v kuhinji, bi se prekrizal, če bi bil veren, sicer pa morda zavrtel številko kakšnega centra za uravnovešanje. Nihče pa se ne bi najbrž vprašal, če taki pračloveški glasovi morda ne ječijo tudi v njegovih globinah. Mesto že vnaprej onemogoča določene reči. Če stopiš iz hiše – kje so trave in drevesa? Če pogledaš kvišku – kje so zvezde? Če bi rad zavriskal, je vsenaokrog dvajset sosedov. Eni bi rekli: saj lahko skačeš po stezi za trim in